

Подъ милото пролѣтно небе, на зелената морава, се събрали зайчета дългоухи-бѣгачи, за да се надбѣгватъ.

Хубаво е въ гората пролѣтно врѣме: колко шумъ, пѣсни, колко глъчъ! Брѣзитѣ се обкичили съ ясно-зелени лица, мълчаливитѣ борове весело гледатъ, разклоненитѣ елхи тихо шепнатъ.

На полянката, подъ бѣлостволеста брѣза, зайчетата се забавлявали шумно и весело: играяли си дългоухитѣ и се надбѣгвали единъ други. Шумно-весело минавало врѣмето за кжсоопашатитѣ. Не могли да се наравдатъ на пролѣтното слънце, не могли да се нагледатъ на изумрудната зеленина.

Шумѣли, движили се дългоухитѣ — на „прѣс-кокни баба“ се готвѣли да играятъ.

— Азъ първи ще почна, — викалъ Дългоухия!

— Не, не ти, а азъ, — казалъ Опашатия!

— Не вие, а азъ, — азъ съмъ по-голѣмъ отъ васъ!

Спорили шумно дългоухитѣ — даже до бой работата отивала. Но веднага се умълчали, изплашили се и бързо избѣгали въ гората.

Какво ли се е случило, какво ли е смутило веселитѣ зайчета?

Нѣмало нищо страшно. Пропълзѣла по земята само сѣнка, сѣнка голѣма отъ облакъ.

— Ехъ, вие, дългоухи страхливци, — изсмѣла се една жаба на зайцитѣ. — Уплашихте се отъ една сѣнка, кжсоопашати! Да, вижда се, че сте юначенъ народецъ! . .